

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

דער בליק פון א גדול - ד

כי תשא תשע"ט

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תשע"ט

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א

אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות

נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

האי גברא רבא יקירא, חוב"ט

הרה"ג ר' משה יוסף קייזער שליט"א

מעיר התורה לייקווד

לע"נ אביו הרה"ח הנעלה

מו"ה יעקב ב"ר אפרים הלל ז"ל

נלב"ע ד' שבט תשע"ט

דער בליק פון א גדול - ד

פניני "נועם שיח"

אנו מתפללים כל יום ב"אהבה רבה" ואומרים "והאר עינינו בתורתך". בפשטות כוונת התפילה הוא, שהקב"ה יאיר עינינו בתורתו ונזכה להבין את מה שאנו לומדים, אך פעם המליץ כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א ופירש, "והאר עינינו בתורתך" – שהקב"ה יזכנו לראות כל דבר "מיט א תורה'דיגע בליק"...

בפסוק (תהלים ל"ג, י"ח) נאמר: עין ה' אל יראיו, וכוונת הכתוב הוא, שיש "עין מיוחד" – דהיינו – "עקסטערע בליק" לירא ה', שהוא "הימלישער בליק", כי הגדולים יראי ה', הם רואים כל דבר ודבר באופן מיוחד, מתוך הסייעתא דשמיא העצומה להם הם זוכים על כל צעד ושעל, ולכן מצוה לשמוע דברי חכמים, כי להם הבליק המיוחד השמורה ועומדת ליראי ה'!...

בפרשת וארא – כתב רש"י "וארא – אל האבות", ובדבריו אפשר לרמוז את היסוד אשר דיברנו, כי אנו צריכים להביט אל האבות, לראות מה היה ה"בליק" שלהם על כל צד ושעל, להתחשב עם דעתם ולשמוע את חוות דעתם על הכל וללכת לאורם, ולא

לחשוב שהוא יותר פיקח מהם – כי אמנם יכול להיות שבפקחות הוא אולי כן יותר פיקח, אבל ה"בליק" שיש להגדולים, הוא ראייה אחרת מאשר לאדם פשוט באשר הוא, כי הם רואים כל דבר בראיה פנימית והם מטיבים לראות את הנולד, והם יודעים באמת מה טוב ומה לא טוב, ולכן צריכים תמיד להיוועץ עמם ולקיים את דבריהם בלא עוררין ופקפוק, ואז יהא בטוח שישרה הברכה וההצלחה בכל מעשה ידיו.

מסופר על הגרי"ח זוננפלד זצ"ל, שהקפיד שלא ללכת לכותל המערבי יותר מפעם בחודש, כדי שלא לצנן לעצמו את ההתפעלות וההתרגשות מהכותל הקדוש, אשר השכינה לא זזה ממנו מעולם.

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי שליט"א, שפעם אחת היה זקינו הרה"ק בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע מאוד חלש ובריאותו היתה רופפת, ובאותה תקופה יצא לו להיפגש עם הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זי"ע, וה"אמרי חיים" ביקש מה"בית ישראל" שיברכו שיחזור לאיתנו ולכוחותיו במהרה.

אמר לו ה"בית ישראל", שאמנם הוא כמובן יברך אותו, אבל הוא מבקש ממנו שני דברים: אחד, שיראה לקצר בליל ש"ק את עריכת שולחנו הטהור, והשני, שילך לטייל קצת ולשאוב אויר צח הנחוץ מאוד לבריאותו.

אמר לו ה"אמרי חיים": את הדבר השני אני יכול לקבל על עצמי, אבל את הדבר הראשון – זאת לא אוכל לקבל, מפני שכשהנני מזמר שירות ותשבחות לקל חי בליל ש"ק, יש לי מזה חיות כל השבוע...

סיפר לי ידידי הגה"צ אב"ד סקולען לייקווד שליט"א, כשייסדו את השכונה "קרית יואל" במאנארא, הזמין אחד התושבים את זקיננו כ"ק אדמו"ר מסקולען זי"ע להשתתף בחנוכת ביתו החדש ולקבוע מזוזה, וגבאי האדמו"ר מסקולען סידרו כבר באותו מעמד לקיים מגבית לטובת המוסדות "חסד לאברהם" שעמדה תחת נשיאותו של האדמו"ר מסקולען זי"ע.

הגבאים גם סיכמו עם גבאי הגה"ק מסאטמאר זי"ע, שלאחר החנוכת הבית והמגבית, יבוא האדמו"ר מסקולען לבקר אצל האדמו"ר מסאטמאר, והכל היה ברור ומוסכם ביניהם, ברם להאדמו"ר מסקולען לא אמרו בנתיים שום דבר מאותו ביקור המתוכנן אצל האדמו"ר מסאטמאר.

לאחר המגבית, כשהאדמו"ר מסקולען כבר ישב בתוך הרכב, אמרו לו הגבאים שהם מתכננים לנסוע עכשיו לבקר אצל האדמו"ר מסאטמאר, שאל אותם הרבי "עכשיו???" השיבו הגבאים שהם כבר סידרו את כל הביקור עם הגבאים של האדמו"ר מסאטמאר ואפשר כבר מיד להיכנס אליו.

האדמו"ר מסקולען השתומם מאוד, ושאל בהשתוממות "האומנם כך?! – וכי כך אכנס אצל האדמו"ר מסאטמאר בלא הכנה ראויה קודם לכך? כשנכנסים אצל האדמו"ר מסאטמאר צריכים

הכנה ראויה כראוי, לא להיכנס סתם", וסירב בתוקף להיכנס והורה לחזור לביתו.

אחד נכנס אל מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א לבקש ממנו ברכה, ומספר שהוא עומד כרגע לפני התחלת בניה של ארבעה מגדלים – בני עשרות קומות כל אחד – ומבקש את ברכתו שיצליח כראוי. הגר"ח הביט לעברו, ואומר "יהיה לסופר הרבה עבודה".

אותו יהודי לא הבין לרגע את הכוונה, אבל מיד בירך אותו הגר"ח בברכת ברכה והצלחה, והוסיף הגר"ח ואמר לו, שמיד חשב על כמות הפתחים שבמגדלים אלו שיהיו חייבים במזוזות, וממילא יצטרכו להזמין אצל הסופר סת"ם מאות מזוזות, ויהיה לו הרבה עבודה...

הרה"ח הנודע ר' יעקב הלפרן ז"ל מבני ברק נתייתם מהוריו בעודו ילד קטן, ולא זכה לקיים מצות כיבוד אב ואם כראוי, והשתוקק מאד לזכות במצוה יקרה זו.

פעם פגש איזה רב מתל אביב, והרב התאונן בפניו שהוריו עלו לאחרונה מפולין בחוסר כל, ואין להם כסף כדי מחייתם, והוא עצמו אין בידו לפרנסם, והוא מצטער מאוד על כך. שאלו ר' יעקב "כמה עולה שכר מחייתם לחודש?" נקב הלה בסכום מסויים. אמר לו ר' יעקב שהוא מוכן לכלכלם מידי חודש בחדשו, בתנאי שיתן לו במתנה את השכר של מצות "כיבוד אב ואם", כדי שזה יזקף

לזכותו. כששמע אותו רב את בקשתו ותנאו, אמר לו שזו שאלה קשה, והוא צריך להתיישב בדבר, ויודיעו כשיהא לו תשובה ברורה על כך.

הרב נכנס אצל מרן הגה"ק בעל "חזון איש" זי"ע, ושטח בפניו את כל הענין, ושאל אותו האם מותר לו לוותר על שכר המצוה של "כיבוד אב ואם" ולתתו במתנה לר' יעקב כדי שהוריו יוכלו להתכלכל בכבוד.

כששמע ה"חזון איש" את שאלתו, שאל אותו בפליאה עצומה "מה?? אתה דואג על השכר של המצוה?? בשביל ההורים צריכים לעשות הכל ואפילו להיכנס לגיהנום!!" ... וה"חזון איש" נשתהה קימעא, והמשיך ואמר לו בבת שחוק "אל תדאג! להקב"ה יש מספיק שכר לשניכם"...

מסופר שפעם אמר המשב"ק להגה"ק מסאטמאר זי"ע שהיום יש חתונה של יתום אחד, מיד לקח הרבי את ספר התהלים והתחיל להתפלל על החתן והכלה הרבה זמן – יותר ממה שהיה מתפלל על חתנים רגילים, באמרו, שבעוד שאצל חתן רגיל יש עליו הרבה תפילות של אביו ואמו, אז ביתום או יתומה חסר להם תפילות של האב או האם, ולכן החיוב מוטל על הסובבים להתפלל עליהם...

אל הגאון הצדיק רבי משה אריה פריינד זצ"ל גאב"ד העדה החרדית ניגש פעם אדם אחד, והתפאר בפניו שהוא טורח כל יום

והולך מברית מילה לברית מילה, כי ידוע שההשתתפות בברית מילה היא סגולה לכפרת עוונות, ולכן הוא טורח על כך כדי לזכות לכפרת עוונותיו. אמר לו רבי משה אריה: יש לי עצה עבורך לזכות לכפרת עוונות גם מבלי לטרוח לצאת מן הבית ולהסתובב כל היום ממקום למקום, אתה יכול להישאר בביתך ולעשות תשובה, כי תשובה היא סגולה לכפרת עוונות...

מספרים על יהודי בר אוריין שניגש פעם להגרש"ז אויערבך זצ"ל, ושאלה בפיו "איני מצליח להיזכר אם ברכת המזון לאחר שסיימתי לאכול את ארוחת הערב – האם עלי לחזור לביתי כדי לברך או שאיני מחוייב בכך?"

הביט בו רבי שלמה זלמן במבט מחוייך ופסק "אינך צריך לברך ברכת המזון, יכול אתה לשוב לתלמודך ולהסיר דאגה מלבך". היהודי לא בזבז רגע אחד נוסף, וכעבור שניות אחדות כבר היה שקוע בלימודו, צולל בים התלמוד ודולה ממנו פנינים לתפארת.

אולם כמה מהסובבים לא הצליחו להסתיר את תמיהתם "הלא הלכה מפורשת היא, שמי שמסתפק אם בירך ברכת המזון, יחזור ויברך, כי ברכת המזון היא מדאורייתא, ומדוע אם כן פסק הרב שאותו יהודי אינו חייב לברך?"

השיב להם רבי שלמה זלמן במתק לשונו: ההלכה במקומה עומדת, אבל היא אינה קשורה למקרה שלנו – הנה האדם הזה ששאל אותי, הלא מכיר אני היטב את הלך רוחו, ובריא לי שאם היה אוכל ארוחת ערב הוא היה מברך – וברור לי גם, שכשהוא מברך, הוא משקיע את כל כוונתו ומחשבתו בברכה, ואם כך לא

יתכן ששכח לברך ברכת המזון – אלא מאי? הכיצד אירע שהוא מגיע אלי, ומספר שהוא לא זוכר אם בירך או לא? התשובה היא שמרוב שקיעותו בלימוד התורה, הוא בוודאי שכח לאכול את ארוחת הערב, ולכן הוא אינו זוכר שבירך ברכת המזון...

יהודי שהוצרך לעבור ניתוח מסובך ר"ל התלבט בין שני רופאים, האחד שהיה מומחה עצום בתחומו, אך גאוותו נודפת למרחוק, בעוד שהשני נופל מהראשון מבחינה מקצועית, שאינו כ"כ מומחה, אך נחשב לבעל מידות טובות.

כשהביאו את השאלה לפני הגאון רבי אהרן לייב שטיינמאן זצ"ל, הכריע שלא לקחת את הרופא שנחשב יותר גדול, מפני שעל בעל גאוה נאמר (ראה מס' סוטה דף ה' ע"א) אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת, וא"כ הקב"ה לא נמצא עם המנתח בשעת הניתוח על מנת להעניק לו סייעתא דשמיא שכה נחוצה להצלחת הניתוח, ולכן מוטב לקחת את הפחות מקצועי, אבל יש לו סייעתא דשמיא...

לאחרונה שהה כאן בעירנו, עיר התורה לייקווד, כ"ק מרן אדמו"ר מבאבוב-45 שליט"א, והייתי אצלו בביקור הוד, ובתוך דבריו סיפר לי הרבי דבר נאה מאד, וכך סיפר:

בהיותי חתן קודם החתונה, התקיימה ה"שבת עליה לתורה" שלי בעיר קראון הייטס באמריקא. בערב שבת קודם האויפרוף, עליתי לבית המיועד להיות זקני הרה"ק רבי שלמה (השני) מבאבוב

זי"ע – שנבצר ממנו להשתתף בשבת העליה לתורה – לקבל את ברכתו. כשנכנסתי, אמר לי הרה"ק דבר נפלא, וכך אמר לי:

הנה בעת שחתן עולה לתורה אומרים בשירה ובקול "יעמוד", אתה יודע למה אומרים לחתן "יעמוד"? – אני אגיד לך! – הנה אחז"ל (מס' ברכות דף ו' ע"ב) "אין עמידה אלא תפילה", וכשהחתן הולך לבנות בית בישראל, אומרים לו "יעמוד" – התפלל והתפלל! כי החתן צריך להתפלל הרבה על הצלחתו בבניית הבית...

והמשיך הרבי שליט"א לספר, שהוסיף הרה"ק מבאבוב זי"ע ואמר: ועכשיו אומר לך עוד פשט למה אומרים לחתן "יעמוד", שכן כשאדם בונה את ביתו, לפעמים משתרגים עליו כל מיני נסיונות שונים, ולכך אומרים להחתן "יעמוד" – ראה נא "לעמוד" בגבורה בנסיונות אלו...

אחד שאל את הגה"ק מסאטמאר זי"ע, מפני מה הוא נוהג שלאחר הדלקת נר חנוכה הוא עורך שולחן לחיים עם מזונות ומשקה, והשיב לו הרבי: בריש מסכת ביצה איתא מחלוקת בית שמאי ובית הלל בדין ביצה שנולדה ביו"ט, בית שמאי אומרים ביצה שנולדה ביו"ט תאכל וב"ה אומרים לא תאכל, וברש"י ביאר על "לא תאכל" – מפרש בגמרא טעמא. ויש לתמוה למה לא כתב כן רש"י גם על "תאכל" – בגמ' מפרש, רואים מזה, שעל "תאכל" – על כך שאומרים לאכול – לא שואלים קושיות למה, אם יש קושיא, זה רק על מה שאומרים שלא לאכול...

סיפר אדם אחד שהיה בתוך שנת אבילות על אביו ל"ע – ששאל את הגה"צ רבי אברהם יוסף ראזנבלום זצ"ל ראש ישיבת "שערי יושר" – היות שהוא "חיוב" ומתפלל כל התפילות אצל העמוד, ולפעמים יארע שאדם אחד רוצה לגשת להתפלל אצל העמוד מחמת איזו סיבה שתהיה, או לפעמים רוצה אחד להתחלק עמו עם התפילות, שחצי תפילה יתפלל הוא וחצי תפילה יתפלל השני, אז הוא רוצה לדעת אם מוטל עליו להתנהג במידת הוותרנות ולוותר להשני אפילו במקום שהלה אינו צודק בבקשתו.

השיב לו ראש הישיבה: באמת צריך כל יהודי להתנהג במידת הוותרנות ולהיכנע לדרישות השני מפני דרכי שלום, אפילו במקום שהלה איננו צודק כלל, אמנם כל זה הוא דווקא כשמדובר אודות "אייגענע כבוד" [הכבוד העצמי שלך], אבל כאן, שמדובר שמתפללים אצל העמוד מחמת ה"חיוב", הלא כאן זה ענין של "כיבוד אב"...

פעם אחת השתתף הגר"ח שמואלביץ זצ"ל בשמחת "שלום זכר", וכשהגישו לפניו את הארבע"ס, תמה ואמר, הלא מה שמביאים את הארבעס הוא מפני שזה מאכל אבילות, ומנחמים את התינוק שהוא כ"אבל" על זה שהוא שכח את התורה שלמד עם המלאך, וכמו שאמרו חז"ל (מס' נדה דף ל' ע"ב) שלפני לידתו המלאך לומד עם התינוק את כל התורה כולה, ואח"כ סוטר על פניו ושוכח תלמודו.

ותמה הגר"ח, שלכאורה יש לדקדק, מאיזה סיבה צריכים לנחם את התינוק על שכחת תלמודו, איזה תועלת יש בתורה

שבאה לו בלא יגיעה והוא יודע אותה רק ממה שהמלאך למדהו, מפני מה צריכים לנחמו על כך, איזה צער יש בנידון, וכי יש הו"א שירצה בתורה בלא יגיעה, איזה טעם טוב יש בכך, ונשאר בקושיא.

כשנכנס אח"כ חתנו – הגר"נ פרצוביץ זצ"ל ואמרו לו את קושיית חותנו, השיב מיניה וביה, ואמר "זוהי הנחמה" ... כלומר, טענה זו, היא היא הנחמה שמנחמים את התינוק על שכחת התורה, שהוא אינו צריך להצטער על מה ששכח תלמודו, מאחר שהיתה התורה שלמד בלא יגיעה ואין להצטער על כך ...

סיפר לי קרוב אחד, ששהה כמה שבועות בבית חולים גדול באמריקא [Mayo Clinic] לצורך ניתוח קשה שהיה צריך לעבור, ובתוך הזמן הזה הבחין בדבר מעניין – מעולם לא ראה שאחד מאנשי בית הרפואה מדבר בפלאפון בעת העבודה, וכאשר חשב שמא מקרה הוא, החליט לבדוק את הדבר, ואכן, כאשר בראשונה כך בשניה, הוא לא ראה אפילו במקרה אחד מהם מדבר בפלאפון.

מרוב סקרנותו לחקור את פשר הדבר, ניגש לאחד מאנשי הרפואה בבית החולים, ושאל אותו מה פשר הדבר שאף אחד מכם אינו מדבר בפלאפון בין כותלי בית החולים. השיב לו האיש, כי כך קבלו עליהם כל העובדים כאן בבית החולים – ובתוכם גם כל הרופאים – שכדי שנוכל לטפל ולהיות מסורים על הצד היותר טוב אל הפציינטים השוהים בבית החולים, אין אנו מכניסים כלל את הפלאפון בין כותלי בית החולים...

מוסיף קרובי ואומר, כי בעת שהתבונן בדבר, חרדה אחזתהו, כי אם בנוגע לבשר ודם שומרים כל כך שיהיו מסורים אליו בכל

תוקף, מזה נענה אנן בנוגע לתפילה שמתפללים אל הקב"ה בכבודו ובעצמו, ומאז החליט שלא להכניס את הפלאפון כלל בין כותלי בית המדרש...

הערה:

בכל מקום שמזכירים ב"נועם שיח" את "הגה"ק מסאטמאר זי"ע" - הכוונה על בעל "ויואל משה" מסאטמאר זי"ע, ובכל מקום שכותבים אודות הגה"ק בעל "ברך משה" מסאטמאר זי"ע - כותבים תמיד "הגה"ק בעל 'ברך משה' מסאטמאר".

יהלומים מגדולי ישראל

הרבי חשש שמא אותו יהודי נפגע ממונו. קרא לו ופייס אותו, ולא נתקררה דעתו עד שהודיע לו: "כל הוצאות הנישואין של כל ילדיך - על חשבונני"

שני סיפורים מופלאים על האדמו"ר בעל 'ברך משה' מסאטמאר זצ"ל

לקנות בית חדש, והרי אני רואה איך הבית שלך נראה - באיזה דחקות אתה חי - ומדי דברו עמו הוציא מכיסו סכום רב ואמר לו הנה כאן יש לך מעות ובו תוכל לקנות בית חדש... היהודי נשתומם מאוד ולא האמין למראה עיניו, ובתחילה לא רצה לקחת, אך הרבי דחק בו שיקח את המעות, ואז לקח את הכסף וקנה בית חדש - אשר נכדיו המספרים את המעשה, דרים בו היום... סיפר לי יהודי אחד, שלפני שנים שהה בליל הסדר אצל הגה"ק מסאטמאר זי"ע אחד המשתיך לחוגי הליטאים, והלה דקדק מאוד - מדי הרבה - בשיעורי המצוות באכילת מצה ומרור, והיה זה לדבר מוזר בעיני האדמו"ר מסאטמאר, והרבי עשה עמו איזה 'ערטל' על הנהגתו. לאחר זמן, חשב הרבי שיתכן שהיהודי הזה נפגע מדבריו, ולכן קרא אותו אליו ואמר לו שהוא רוצה לפייסו, ולא נתקררה דעתו עד שאמר לו: כל ילדיך, בעת הגיעם לפרקם תבוא אלי וכל הוצאות החתונה יהיה על חשבונני... והעיד היהודי הזה שכך הוא - הוא היה עני ואביון, וכל הוצאות החתונה של בניו היו על חשבוננו של מרן הגה"ק זי"ע.

(נעם שיח)

סיפר הגה"צ אב"ד סאנטוב שליט"א: סיפר לי יהודי ששמע את הסיפור דלהלן מנכדיו של אותו יהודי שעמו אירע המעשה: פעם אחת נכנס איש אחד לבית המדרש להתפלל כשכבר אחזו באמצע התפילה, וכשהבחין בו הגה"ק מסאטמאר זי"ע, ניגש אליו ואמר לו: "בוקר טוב, נו - כבר קמת?"... אך היהודי לא הגיב כלום. לאחר התפילה, ניגש היהודי אל האדמו"ר זי"ע, והזכיר את זוגתו שהובילה לבית החולים לפנות בוקר עקב אבנים במרה. כששמע הרבי את דבריו, החוויר מיד, ואמר לו: אי"כ לשוב ביישתיך, ולחיים חשדתיך, ותיכף בייך אותו בכל הברכות, ואמר לו שאין לו מה לדאוג והכל יסתדר על הצד היותר טוב. בערב ההוא, כשהיה היהודי בביתו, הוא שומע לפתע דפיקות על דלת ביתו, וכשפתח את הדלת נדהם לראות את לא אחר מאשר הרבי מסאטמאר זי"ע בכבודו ובעצמו! הרבי שאל אותו אם אפשר להיכנס, וכמובן שהלה הכניסו לביתו מיד, והרבי התיישב ואמר לו שברצוני לפייס ולבקש את סליחתך, כי לחיים חשד בו שהוא קם מאוחר ומאחר לתפילתו, ולא ידע שהוא חוזר מבית החולים שם שהה כבר מלפנות בוקר. ובגמר דבריו לאחר שהתפייס היהודי, אמר לו הרבי זי"ע: אני יודע שאתה צריך

קהל זכרון אלעזר סאנטוב

ע"ש הגה"ק רבי אלעזר לעוו זי"ע בעל "שמן הקוד" אב"ד סאנטוב • וע"ש נינו הנקרא על שמו הרה"ח הגעלה מו"ה יעקב אלעזר פרידמאן ז"ל

Congregation Zichron Elazar • 16 Irene Court • Lakewood, N.J. 08701

בהנהלת הריב שלמה זלמן פרידמאן שליט"א

ב"ה

יושב ראש

כ"ק הגאון הצדיק
רבי משה פאנעט שליט"א
אדמו"ר מדעש

ברגשי כבוד וידידות
הננו מתכבדים להזמין את מע"כ הי"ו למסיבת

מלוה מלכה

לטובת החזקת
בית מדרשינו והמקוה

נואם הכבוד

המשפיע המפורסם הרה"ג
רבי מאיר ברוך שטיין שליט"א
בעמח"ס "דער קוואל פון חיזוק"
וישמיע דברי זכרון ועובדות מזקנו
הגה"ק מוויזשניץ זי"ע
לרגל יומא דהילולא קמא

שתתקיים בעהשי"ת

מוצש"ק פ' פקודי

ג' אדר ב' תשע"ט הבעל"ט

March 9, 2019

בהיכל בית מדרשינו

בשעה 9:00

בהשתתפות ראשי הישיבה ורבני העיר שליט"א

מוקדש לעילוי נשמת

האשה החשובה המפורסמת במעשיה הטובים

מרת שרה בת ר' אליעזר ע"ה

נלב"ע י' כסלו תשע"ט

נתנדב על ידי בעלה

הרבני הנגיד החסיד המפורסם

מו"ה שמואל אליעזר פאנעט הי"ו

מגדולי תומכי בית מדרשינו

לכבוד רבי יהי' גודל השתתפותכם בגוף ובממון
לרומם להדר ולחזק קהלתינו הק' ופעולותי'
להגדיל תורה ולהאדירה

המצפים לקבל פניכם בשמחה

וועד המלוה מלכה

קוק ווי איך זעה אויס...

סיפר לי גיסי הרה"ח ר' אברהם דוד פוקס שליט"א מחשובי חסידי וויזשניץ-מאנסי, שפעם ביקר בעיר מונטריאל, ושם פגש ביהודי קשיש מחסידי וויז'ניץ שזכה להקים בית חסידי ומפואר, והיהודי הזה סיפר לו שאביו היה חסיד וויז'ניץ, אך הוא עצמו לאחר המלחמה נעשה מודרני, ולא גידל זקן ולבש בגדים מודרניים, אך בהיות ובשורשו הוא היה חסיד וויז'ניץ, לכן לקראת יום הקדוש החליט לנסוע להתפלל אצל אחד מהאדמורי"ם לבית וויז'ניץ, אך בהיות ולא היה יכול לנסוע לארץ ישראל להתפלל אצל מרן ה"אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע, על כן החליט לנסוע לווייליאמסבורג אצל בנו של ה"אמרי חיים" - ה"ה מרן הגה"ק מוויזשניץ-מאנסי זי"ע - שקודם שהחל לכהן כאדמו"ר התגורר בווייליאמסבורג.

בליל יום הקדוש לאחר התפילה, יצא הרבי מביהמ"ד, וכאשר עבר ליד היהודי הנ"ל וראה אותו, נתן לו שלום ושאל אותו לשמו ולשם משפחתו, ואמר לו הלה שהוא בן פלוני - שהיה ידוע לחסיד נכבד בחסידות וויז'ניץ - ואז שאל אותו הרבי בתמיהה "וכי כך נראה בנו של פלוני?", ויצא הרבי מביהמ"ד. לאחר זמן חזר הרבי ונכנס לביהמ"ד, ועבר שוב ליד אותו אדם, וניגש אליו ואמר לו כשבת שחוק על פניו ובנימת פיוס "דער אמת איז אז איך בין אויך א זון פון מיין טאטע [הרה"ק בעל "אמרי חיים" זי"ע], און קוק ווי איך זעה אויס! - קען איך דען האבן טענות צו דיר?"... [האמת היא, שגם אני הנני בנו של אבי - ה"אמרי חיים" זי"ע, והבט וראה איך אני נראה! - וכי שייך שיהיה לי טענות עליך?]

עוד סיפר הנ"ל, שמדי שנה בשנה היה הגה"ק מוויזשניץ זי"ע נוהג לנסוע לווייליאמסבורג בליל פורים והיה קורא שם את המגילה. פעם אחת בהיות הרבי כבן שמונים, חל פורים ביום ראשון, ובמוצ"ש קרא הרבי את המגילה במאנסי, ואח"כ נסע לווייליאמסבורג וערך שם את שולחנו הטהור, ונשאר ללון שם כדי לקרוא את המגילה למחרת היום.

מספר יהודי אחד, שבאותה שנה היה עדיין בחור, והוא נסע ביחד עם הרבי לווייליאמסבורג, ובהיות שרצה לשמוע את הרבי קורא את המגילה למחרת היום, נשאר גם הוא ללון שם, ובעת שהרבי גמר את עריכת שולחנו בשעה שתים בלילה, נשכב הלה על ספסל בביהמ"ד כדי ללון שם את לינת הלילה. אחד הגבאים של הרבי שהסתובב שם, הבחין לפתע בהבחור הנ"ל, ולשאלתו מה הוא עושה כאן, השיב הבחור שהוא רוצה לשמוע את הרבי קורא את המגילה למחר ולכן הוא נשאר ללון כאן, אך הגבאי אמר לו שיבוא עמו להדירה של הרבי, ושם יסדרו לו מקום טוב ללון, ואכן הגבאי סידר לו בחדר אוכל מקום לישון.

מספר האדם הזה, שבשעה ארבע ומחצה לפנות בוקר, שמע שבאחד החדרים התעורר אחד, ונוטל את ידיו בנטילת ידים שחרית, והוא שומע שהנ"ל מתחיל ללכת. לפתע הוא רואה את הרבי נכנס לתוך חדר האוכל שהיה ישן שם, והבחור עשה עצמו כישן כדי שהרבי לא יבחין שהוא רואה אותו. הרבי ניגש אליו ומסתכל סביבו, ואז הרבי יוצא מהחדר, והבחור שומע שהרבי ממלא מים לתוך כלי, והרבי נכנס שוב לחדרו, ומביא עמו קערה וכלי מלא מים לנטילת ידים, ומניחו ליד מטתו...

